

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. V. An scientia media accedat ad Pelagianismum, vel
Semipelagianismum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

tatis, qui, licet non constituat libertatem ad peccandum, constituit tamen potentiam ad actum charitatis eliciendum, & in hunc influit. Videri etiam possunt dicenda inferius. Id hic addo, quod, si actus non tantum sit conditionate futurus, sed etiam absolute futurus, scientia media conjungatur scientia visionis, adeoque scientia DEI tota realiter accepta clarissime videat infimam speciem, & ipsam individuationem actus.

414. Ob. 7. Si scientia conditionalis antecederet decretum DEI, tunc esset casualis respectu DEI: sed hoc est absurdum: ergo, probant. Effet prater intentionem DEI; ergo casualis. Resp. neg. maj. ad prob. neg. conf. Omnia peccata sunt prater, imò contra intentionem DEI, non tamen casualia; casuale enim est, quod inopinato advenit: atqui DEO, omnia perfectissime comprehendenti, nihil inopinato advenit. Imò DEUS in signo priori per scientiam necessariam cognoscit, se debere habere aliquam scientiam mediam, scilicet de ea parte contradictionis, quæ est vera: ergo in signo posteriori adveniens scientia media non potest inopinato advenire. Certè ei, qui prius scit, se debere in gravi periculo, aut mori, aut vincere, neutrum est inopinatum.

ARTICULUS V.

An Scientia Media accedat ad Pelagianismum vel Semipelagianismum.

415. PELAGIUS Monachus è Britannia Majore, seu, ut S. Hieronymus vult, è Scoria oriundus, turbare coepit Ecclesiam, teste Bellarmino in *Chronolog.* circa annum Domini 415. Negavit 1. originale peccatum Adami posteris, præsertim fidelium liberis, nocuisse, nisi forte exemplo malo per illud dato. Hinc dixit, parvulos non baptizandos esse, ut deleatur peccatum, sed tantum, ut aperiat iis janua coeli, quæ non, nisi per aquam renatis, pateat. 2. Docuit, hominem in hac vita posse esse sine omni peccato, quod sæpe S. Augustinus in ipso reprehendit. 3. Erravit præcipue in eo, quod ad opera meritoria vitæ æternæ negaverit necessariam esse gratiam. Origo autem mali in Pelagio, ac postea in ejus sequacibus fuit, quod, ut S. Hieronymus *epist. ad Ctesiphontem* c. 3. scribit, dicerent Pelagiani: *Frustraque dedit DEUS arbitrii potestatem, quam implere non possum, nisi ipse me semper adjuverit; destruitur enim voluntas, quæ alterius ope indiget*: maxime si istam debet tantum ex gratuito alterius favore recipere: quod tamen falsum esse, patet ex Concilio Senonensi, Decreto 15. dicente: *Neque tamen tanta gratia necessitas libero præjudicat arbitrio; cum illa semper sit in promptu, nec momentum quidem prætereat, in quo DEUS non stet ad ostium, & pulset.*

Accusatus de hæresi ista Pelagius in Synodo, Diospoli in Palaestina habita, Patres ambiguis verbis decepit: admisit enim, gratiam necessariam esse: sed eo nomine libertatem naturalem, homini à DEO collatam, intellexit: atque ita est absolutus. Postea autem detectis fraudibus à Conciliis Africanis, præsertim Millevitano II. damnatus,

atque à S. Augustino vehementer fuit exagitatus: quin & à Summis Pontificibus Innocentio, Zosimo, ac Celestino anathemate percussus, & ab Honorio Imperatore imperiali edicto Romæ, quod, ut Pontificem deciperet, venerat, cum sociis pulsus. Tandem in patriam suam reversus, erroribus suis pertinaciter immortalis est. Ejus scripta dudum interierunt, nisi, ut Bellarminus *de Scriptoribus Ecclesiasticis* agens de S. Hieronymo asserit, ejus opus sint *Commentaria in Divi Pauli epistolas*, S. Hieronymi operibus inserta: itémque *Epistola ad Demetriadem Virginem*, quam etiam S. Augustinus *l. de grat. Christi* c. 22. eidem attribuit, atque impugnat.

Semipelagiani, qui etiam Massilienses vocantur, eoquod plures eorum fuerint presbyteri illius Ecclesiæ, rejectis pluribus Pelagii erroribus, in hoc tamen ei consentiebant, quod initium meritorie fidei, ac desiderii salutis haberi possit naturalibus viribus, nulla gratia præveniente adjutis: quo initio volebant, nos posse mereri auxilium ulterius ad observanda mandata Divina, & obtinendam æternam salutem: quod teste S. Hieronymo *epist. ad Augustinum* explicabant similitudine ægri, qui, licet seipsum sanare non possit, tamen possit vocare medicum, & hac ratione sanitati initium dare &c. Hunc eorum errorem fuisse, fusè ostendit S. Augustinus *l. de Prædestin. SS. c. 2. & sequent.* item *l. de bono persever. c. 23.* Hi tamen Semipelagiani, saltem principes eorum Cassianus, & Faustus Regiensis, dici non possunt, fuisse formales hæretici; nam eorum tempore necdum hæc res erat, ut nunc est, articulus fidei. Quin Cassianus, & Faustus à quibusdam Diocesibus inter Sanctos coluntur. videri hac de re tota potest Theodorus Eleutherius in *Historia de auxiliis Appendice de erroribus Pelagii & Semipelagianorum.*

Jam nos asserimus, atque etiam, DEO volente, ostendemus, scientiam mediam esse longe remotam ab his erroribus, & esse omnino conformem doctrinæ S. Augustini, ut à n. 399. non inefficaciter est monstratum. At contra adversarii scientiam mediam multum impugnant, tantum his erroribus nimis propinquam: & inprimis ajunt, Consultores Romanos tempore Clementis VIII. Cardinales, etiam Paulum V. Pontificem Summum, censuisse, systema scientiæ mediæ esse Semipelagianum: quin imò jam confectam fuisse Bullam condemnatoriam nostræ opinionis, nihilque ei defuisse præter solemnem promulgationem. Sed hæc, partim sunt falsa, partim infirma: & hinc per ea nihil probatur.

Censura Consultorum non fuit sat maturo judicio confecta. Damnavit 1. Coronellus in libro Molinæ 61. propositiones: tum Consultores communi nomine 49. & inter has plures communiter in scholis receptas. Quare SS. D. Clementis VIII. admonitione perstricti, restrinxerunt censuram ad 42. tum omnino ad 20 tantum: & tandem tota censura neglecta est. Bullæ illius mentio primum est facta post 40. & aliquot annos à morte Pauli V. quando scilicet omnes, qui testari oppositum possent, mortui jam erant. Nituntur autem assertores ejusdem Actis Pegnæ, & Lemosii, quibus nullam fidem habendam dum

dum decrevit Innocentius X. Similis autoritatis est, quod dicitur de Bellarmino, ac aliis magnis à Societate viris, scientiam mediam exosis, & prædeterminationem amplexis: quæ omnia fusiùs refellere non est animus, ne vel invito acius quid contra adversarios excidat. Videri autem possunt refutata apud Theodorum Eleutherium.

416. Dices 1. Tamen Semipelagiani admiserunt scientiam mediam: ergo non est admitenda. Resp. etiam admiserunt scientiam simplicis intelligentiæ, & visionis: item mysterium SS. Trinitatis: num ideo ista negemus? Non sunt reprehensi à SS. Patribus, quòd scientiam conditionalem admiserint, sed quòd ea abusi fuerint; cum enim dicerent, initium salutis dari ex meritis naturalibus, præcedentibus gratiam, & afferrent illud. *Nisi præscientia exploraverit, prædestinatio nil decernit*: quo dicere volebant, debere præcedere scientiam absolutam de meritis, per vires naturales factis (ut probat. P. N. Thyrsus tom. 1. *select. quæst. disp. 36. sect. 11. §. 1.*) oppugnarent eos SS. PP. quærendo, cur ergo his potius, quàm aliis regionibus prædicatum sit Evangelium? cur isti potius, quàm illi veniant ad baptismum? cum in his casibus nulla appareant antecedentia merita. Reposuerunt Semipelagiani, DEUM prævidisse, quinam credituri essent, quinam non: quinam parvuli, si usum rationis acquirerent, bene acturi essent, & quinam non. Hæc quidem non male.

At addiderunt, ob ista merita, conditionatè prævisa, DEUM aliquibus concessisse gratiam vocationis, aut baptismi: negasse autem aliis, in quibus hæc merita non prævidebat: & hæc pessimè. Si enim ob merita, vel demerita tantum conditionatè futura quis præmiatur, aut punitur, quilibet hominum debet in cælum assumi, & in infernum detrudi; cum quivis conditionatè prævideatur in innumeris circumstantiis bene, & in innumeris malè acturus. Rursus Semipelagiani ex parte conditionis tantum ponebant actum primum, ex meris naturalibus constitutum: at omnes nostri ex parte conditionis ponunt gratiam supernaturalem, quamvis non prædeterminationem. Unde nimium quantum distamus.

417. Dices 2. Scientia media non adhibetur à S. Augustino ad conciliandam gratiam cum libertate humana: ergo, vel eam ignoravit, vel improbavit: primum asserere est immodestum: ergo dicendum est alterum. Resp. dist. ant. scientia media non adhibetur quoad vocem, conc. ant. quoad rem, neg. ant. recolantur dicta num. 399. *§ seq.* & judicent eruditi, an magis fa-veat S. Doctor scientiæ mediæ, an prædeterminationi: quam vocem etiam tam parum adversarii invenient in S. Augustino, præsertim in sensu, quem ipsi ei attribuant, quàm vocem scientiæ mediæ. Certè Franc. Aravio Episcopus Segobien-sis ex S. Ordine Prædicatorum tom. 2. in 1. 2. n. 41. sic scribit de prædeterminatione physica: *Cujus nec Concilia, nec SS. PP. aliquando meminerunt.* Ipse autem tantum moralem admit-tit.

418. Ut autem systema scientiæ mediæ melius intelligatur, & quibusdam difficultatibus apparentibus occurratur, notandum 1. juxta nos

posse DEUM quamlibet creaturam pro libitu convertere ex num. 398. saltem in hac provi-dentia, in qua nullam producet creaturam, quam non prævidet alicui auxilio consenturam: quod implicite eo ipso revelavit, dum revelavit, se om-nium corda in manu sua habere. Nec Dicas, DEUM non habere potestatem convertendi ho-minem independentem à scientia media: hæc autem habere ab ipso homine, adeoque accipe-re debere potestatem ab homine; nam scien-tiam mediam DEUS non habet ab homine; non enim homo est objectum physicè motivum, vel influens in actum DEI, sed DEUS habet eam scientiam à se ipso, & à sua essentia, tan-quam principio metaphysico, & specie intelligen-bili (si hæc necessaria est) objectum autem est tantum conditio objectiva, sine qua DEUS non haberet scientiam à se ipso: sed istud non tribuit sci-entiam: sicut scilicet possibilitas rerum non tri-buit DEO omnipotentiam. An autem possibi-lis sit in alia providentia, creatura prævisa omni-bus dissensura, infra disputabimus: interim SS. PP. de hoc nihil decernunt.

Notandum 2. DEUM quemcunque actum posse promittere: & sic promississe Abrahæ fidem posterorum; quia, dum vidit, sub quibus auxiliis essent credituri, & voluit ea auxilia dare, potuit infallibiliter promittere fidem, quam erat ipse fa-cturus, hoc est, gratiam daturus, ut ipsi longè magis, quàm credentibus deberet adscribi fides eorum: sicut scilicet quilibet actus bonus magis debet adscribi DEO, quàm ipsi actum elicienti, ut ali-bi solet ostendi. Ubi obiter addo, S. Augusti-num, quando ait, promississe DEUM hanc fidem de sua prædestinatione, eamque præscivisse, non loqui de scientia conditionali, sed absoluta.

419. Notandum 3. quando dicitur, DEUM dare gratiam; quia videt consensum secuturum, per hoc non significari, consensum secuturum ex viribus purè naturalibus; quia hoc esset acce-dere ad errorem Pelagii: sed secuturum ex gratia; quia hypothesis scientiæ mediæ, seu conditio, sem-per involvit gratiam, & sic tendit. *Si Petrus ha-buerit gratiam* &c. Rursus: non significatur, consensum habere rationem causæ morales, sed finalis; non enim DEUS dat gratiam; quia con-sensus aliunde existit: sed, ut sit, seu per ipsam gratiam eliciatur. Ita expressè S. Thomas 1. part. quæst. 23. art. 5. ad 1.

Notandum 4. DEUM non debere exspe-ctare creaturam, ut eam vocet, vel excitet per gratiam (hic enim esset error Semipelagianorum, qui dixerunt, DEUM expectare merita naturalia, tanquam dispositiones ad gratiam) at aliquo modo, non tamen strictè proprio, expectare vocatam, ut consentiat; sic enim ait *Apocal. 3. v. 20. Ego sto ad ostium, & pulso. Ista 1. c. 5. vers. 2. Expectavit, ut faceret uvæ, & fecit labruscas.* &c. 30. v. 18. *Expectat Dominus, ut mi-seretur vestri.* Verum, strictè loquendo, DE-US nihil expectat ad habendam scientiam medi-am; cum ad hanc non debeat præsupponi quid-quam absolutè existens, sed tantum objectivè: quæ existentia objectiva jam datur ab æterno. Unde per *expectare* tantum intelligitur *præsuppo-nere pro priori rationis* ad scientiam: quæ ex-pectatio non dedecet DEUM, cum tantum se-quatur,

quatur ex ea, quòd ideo DEUS cognoscat; quia res sunt futurae: nec cæco modo suam conferat gratiam.

420. Notandum 5. ipsum nostrum consensum supernaturalem esse gratiam, & donum DEI, ita, ut magis debeat adscribi ipsi, quàm nobis: & hinc in ipsum actum debet DEUS influere gratiosè, adeoque non tantum juvare ad posse, sed etiam ad agere. Not. 6. ex S. August. Pelagianos fecisse gratiam pedissequam naturæ ideo; quia volebant, quòd natura debeat præcedere suis actibus naturalibus, & his gratiam mereri, seu tanquam meritis post se eam trahere: quod nos detestamur, & tantum admittimus, quòd scientia media, à qua habetur infallibilitas gratiæ, præsupponat, tanquam suum objectum, consensum conditionatè futurum, & quidem non futurum viribus solius naturæ, sed etiam gratiæ.

Notandum 7. propositionem quartam Janfenii: *Semipelagiani admittunt prævenientis gratiæ interioris necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium fidei*: & in hoc erant hæretici, quòd velent, eam gratiam talem esse, cui posset humana voluntas resistere, vel obtemperare: hanc, inquam, propositionem non tantum damnatam esse copulativè: sed quodlibet membrum illius; nam, si primum, se solo sumptum, non est damnatum, sed dici potest, Semipelagianos gratiam interiorem etiam ad initium fidei admisisse, dic, circa quid, vel in quo hæretici fuerint circa materiam gratiæ, circa quam tamen hæreticos fuisse, negari non potest? Certè nihil invenies aliud, quàm quòd gratiæ resisti, aut obtemperari posse docuerint: quod tamen dici non posse, ex 2. di. membri damnatione constat.

421. Quare, quando Gonetus ex S. Prospero vult evincere, aliquos Semipelagianos necessitatem gratiæ prævenientis interioris ad initium fidei admisisse, incassum laborat; nam S. Prosper in celebri epistola ad S. August. expressè ait, Semipelagianos negasse gratiam præviā, quæ sanè eadem est cum præveniente. Manifestum est autem legenti, S. Patrem de his iisdem, & non de aliis Semipelagianis loqui, dum ait, eos non negare, voluntates secundum suam phantasiam à gratia esse præventas: per quod intelligit, juxta ipsos voluntates præveniri à gratia, non quoad initium fidei, sed quoad sequentia merita: hæc enim erat phantasia hæretica Massiliensium.

Verbis autem illis sub finem epistolæ: *Quia finem uniuscujusque prævidet, & sub ipso gratiæ adjutorio, in qua futurus esset voluntate, & actione, præscierit*: S. Prosper non loquitur de Semipelagianis, sed aliis antiquioribus Doctoribus, ante Augustini ætatem; quia præmittit hæc verba: *Retractatis priorum de hac re opinionibus, penè omnium par reperitur, & una sententia* &c. Quia autem tempora tunc erant valde periculosa, & hæc verba eum dubium reddebant, an adjutorio gratiæ tantum finis, seu observatio legis totius, subderetur, quo casu erant hæretica: an verò etiam initium fidei, quo casu erant Catholica, petiit S. Prosper à S. Augustino explicationem.

422. Notandum 8. Pelagium nunquam admisisse, necessariam esse gratiam supernaturalem interiorem ad simpliciter posse meritoriè operari; sed tantum aliquando ad faciliùs posse. Et

quavis Alvarez de auxiliis lib. 1. disp. 1. oppositum probare contendat, non probat. Certè S. Augustinus l. 1. de gratia Christi cap. 41. contra Pelagium, & Celestium, postquam per plura capita refulset lecta à se opuscula Pelagii, hanc tandem crisin universalem subjungit: *Ab illo enim suo manifestissimo dogmate non recedit omnino. & post pauca: Ipsum verò auxilium, quo possibilitatem naturalem perhibet adjuvari, in lege constituit, atque doctrina, quam nobis fatetur etiam S. Spiritu revelari, propter quod & orandum esse concedit. Sed hoc adjutorium legis, atque doctrinæ, etiam prophetis fuisse temporibus: adjutorium autem gratiæ, quæ propriè gratia nuncupatur, in Christi esse arbitratur exemplo. Quod nihilominus ad doctrinam pertinere perspicitis, quæ nobis Evangelica prædicatur.*

Ex quibus patet, Pelagium non admisisse gratiam interiorem, sed tantum exteriorem legis, ac doctrinæ, seu exempli Christi, & Evangelii, quod ait nobis prædicari, scilicet exterius proponi. De qua lege S. Aug. cap. 24. dixerat, quòd DEUS in cordibus nostris non operetur lege, ac doctrina insonante forinsecus: patetque insuper ex aliis capitibus sequentibus ejusdem libri, S. Augustinum tantum requirere, ut gratiam interiorem, quæ ipsam voluntatem, seu actionem bonam operetur, Pelagius admittat: nam cap. 45. multis probat, Christum non corporalibus oculis respexisse S. Petrum: sed ait: *Intus actum est, in mente actum est, in voluntate actum est*; quod parum ad mentem S. Augustini probaret, si plus, quàm interiorem gratiam, scilicet intrinsecè efficacem requireret. Tandem cap. 47. ait, si Pelagius admittat gratiam per Jesum Christum, quæ non tantum juvet posse, sed etiam det ipsum vellet, ita, ut sine ipsa nihil bene velimus, nihil amplius controversiæ relinquit.

423. Nec te turbet, quòd textu citato num. præced. S. Augustinus dicat, Pelagium admisisse legem, atque doctrinam Spiritu Sancto revelari, & propterea orandum esse; nam, ut manifestum est ex pluribus locis S. Augustini, Pelagius verbis æquivocis sæpissimè usus est, quæ dein discipulis suis in malum sensum exposuit. Hinc, licet ejus verba possent catholicè accipi, tamen ab eo non ita accipiebantur: & sic ipse non intellexit revelationem internam in mente, sed externam, quæ fit per libros sacros, & prædicatores fidei, aut pœnitentiæ &c. per quos etiam dicitur Spiritus Sanctus cordis aures aperire, revelare, illuminare. Et hæc quoque ejus, per suos Ministros, vel instrumenta, facta revelatio, est aliqua gratia: sed ordinis inferioris, propter quam etiam agenda sunt gratiæ, & orandum Spiritus Sanctus: sed non est illa gratia, quam SS. PP. ad meritum necessariam dicunt. Hanc revelationem agnoscit etiam Gonetus tom. 4. de Hæres. Pelag. tr. 7. disp. 1. art. 4. n. 47. vocatque illuminationem, quæ se teneat ex parte objecti, seu sit objectiva, stetque in applicatione, seu propositione aliqua objecti, & pertineat ad legem, atque doctrinam: adeoque est tantum naturalis.

Plura de Pelagianorum, & Semipelagianorum, seu Massiliensium erroribus videri poterunt apud Theodor. Eleutherium in appendice, vel in Lucubrat. S. August. Doctor gratiæ, & libertatis part. 1. à num. 39. Hucusque allata abunde

abunde sufficiunt pro defendenda præfenti conclusionē.

ARTICULUS VI.

An admittendum Decretum subjective absolutum, & objective conditionatum.

424. **D**ico. Decretum istud, de quo aliquo modo jam actum *n. 381.* & magis explicatum *n. 396.* non debet admitti circa actus creaturæ liberos. Non nego posse, vel etiam debere aliquando admitti in quibusdam casibus, soli DEO liberis, (de quibus *n. 381.*) tale decretum, vel talia decreta, sive virtualiter, sive formaliter distincta: circa quæ tamen non semper eodem modo discurrendum; nam vel conditio illorum fuit prævisa implenda, ut illa *Joan. 16.* vel non, ut altera *4. Reg. 13.* (vide cit. *n. 381.*) Si primum: DEUS non habet duo decreta, quorum prius sit conditionatum, & alterum absolutum, sed tantum unum, idque rem absolutè decernens; nam, cum in casu purificatæ conditionis absolutum decretum elicere velit, ad quid quasi cunctabundus prius conditionatè decernat, quod supposita scientia simplicis intelligentiæ, ac media directâ potest statim, & in tali casu vult, absolutè decernere?

425. Cum autem ex tali decreto absoluto, respiciente aliquam conditionem absolutè etiam ponendam, legitimè inferatur hæc veritas, quod DEUS decreverit id facere, & facturus sit, si ea conditio ponatur, adeoque decretum objective conditionatum, virtualiter, vel eminenter, continetur in absoluto; ideo DEUS, qui non tenetur sua decreta quoad omnes formalitates, seu totaliter revelare, potest tale decretum revelare tanquam objective conditionatum, præsertim si id profit ad excitandos homines, ut eas conditiones ponant, vel evitent. Sic DEI decretum salvandi omnes homines, si bene vivant (sicut dicemus inferius, quando de eo agemus) non est conditionatum respectu prædestinatorum, nec effectivè inefficax: & tamen id DEUS revelavit tanquam voluntatem conditionatam. Si autem fiat secundum, sive, si conditio prævideatur non implenda, ut in casu superiori *4. Reg. 13.* & iterum *Gen. 18.* in decreto parcendi ad preces Abraham Sodomitis, si decem in ea urbe sint probi; tunc talia decreta, quamvis sint subjective absoluta, tamen respectu illius effectus conditionati manent objective conditionata, hoc est, continent aliquam inclinationem, vel præparationem animi in DEO, vi cuius poneretur effectus, si poneretur conditio: re ipsa tamen etiam hæc decreta sunt absoluta, & absolutè decernunt negationem effectus; quia absolutè prævidetur conditio non ponenda.

426. Quamvis autem aliqua Decreta, juxta modò datam explicationem, subjective absoluta, & objective conditionata admittenda sint, non tamen admitti debent in DEO talia Decreta infinita circa omnia possibilia, etiam in alio, vel infinitis aliis mundis: quibus decretis DEUS Angelos, & homines tunc creandos prædestinaret, vel reprobaret, talia, vel talia bella, regimina, peccata

permitteret &c. quæ tamen omnia ut conditionatè futura DEUS scire debet: ad quid enim DEUS infinitis decretis, etiam tantum formaliter distinctis, omnes creaturas in infinitis aliis mundis possibiles, quas nunquam producturus est, jam prædestinet, vel reprobet, eorum actus bonos & malos prædeterminet &c. præsertim, cum hæc decreta conditionata non videantur bene convenire cum decreto absolutè prædeterminante, & hæc omnia excludente: ad quid DEUS dicat? Ego prædetermino, quod, si Judas in his vel illis circumstantiis (quæ essent plurimæ) ponatur, convertatur: quando absolutè dicit: Ego prædetermino, ut non convertatur.

Dicunt aliqui: DEUS habet totum actum primum proximum ad elicienda ea decreta, & quidem circa actus creaturæ non liberos, inimpedibilia, circa actus creaturæ liberos, saltem impedibilia: ergo ea elicit. Ita aliqui ex nostris, contra quos modò ex primaria intentione non pugnamus, & utique admittit impedibilitatem decretorum potissimæ nostræ rationes vim amittunt: sed quia tamen tot talia decreta, etiam impedibilia, non censo admittenda, Resp. neg. conf. Non est imponenda DEO necessitas, etiam tantum ad elicienda decreta indeterminatè sumpta, nisi apertè monstretur; perfectior enim est libertas in actu imo, quæ potest liberè purè omittere.

Sed contra hoc iidem iterum dicunt: DEO debet tribui perfectissimum exercitium libertatis, quod est positivum; ergo non potest purè omittere. Resp. dist. ant. debet DEO tribui exercitium formaliter perfectissimum, conc. ant. perfectissimum materialiter, subdist. si velit libertatem suam positivè exercere. conc. si hoc non velit. neg. ant. & conf. Si DEUS ex jure suæ libertatis in actu imo se habeat tantum negativè, erit hoc pro his circumstantiis formaliter perfectissimum; quia Divinæ voluntati tunc præ aliis maxime conforme. Et sic etiam alia, quamvis materialiter minus perfecta, dicimus formaliter perfectiora; quia sunt magis conformia regulæ omnis honestatis, nempe Divinæ voluntati. Nec tamen propterea DEUS manet irresolutus; quia per puram omissionem liberam est negativè determinatus, nec jam manet indifferens; quia status indifferentiæ non dicit negationem, sed tantum præcisionem; quia debet esse, & est compossibilis cum decreto, & ejus negatione. Aliqui videntur velle scientiam reflexam evitare, ejusque difficultates, admittendo ista decreta: sed in primis eam non evitant; quia hoc ipsum decretum, non tantum ut absolutè, sed etiam ut conditionatè existens est cognoscibile, consequenter per scientiam mediam reflexam. Dein hoc ipsum decretum cum scientia media directâ, vel collatione auxilii, habet easdem difficultates, quas scientia media reflexa, ut patebit consideranti.

427. Probatur jam assertio, quod non debeat admitti tale decretum explicatum *num. 396.* seu inimpedibile circa actus creaturæ liberos, de quibus potissimum instituitur hic quæstio. Probatur autem 1. sic. Decretum hoc repugnat libertati: ergo non datur, prob. ant. Decretum hoc est antecedens, à creatura inimpedibile, & ex se necessarîo connexum cum actu conditionatè futuro: insuper, si accedat purificatio conditionis, quam etiam creatura impedire non potest, est absolutè